

да се тури край на трънливия църковен въпросъ, който съществува ето вече петдесетъ и повече години време помежду църковнитѣ клирици на цариградската и иллирийската първо-юстиниановска или българска църкви. Всички личности, които сж създали този трънливъ въпросъ въ православната вселенска църква, сж вече покойници, та нѣма кого да оправдаваме и кого да осждаме. И отъ дветѣ страни е имало и правда и неправда, тъй като сж били хора не безгрѣшни както всички. Като сж вече всички покойници, нека да кажемъ Богъ да ги прости всичкитѣ, а пъкъ ние живитѣ да се завземемъ съ общи съединени сили да се боримъ съ голѣмото зло — невѣрието, което разяжда християнскитѣ народи; а така сжщо съ общи съединени сили да защитаваме общитѣ църковни интереси на православната вселенска църква цариградския и първо-юстиниановския или българския архиепископи, чистотата на вселенското учение на православната църква, неприкосновеността на църковнитѣ канони и древнитѣ църковни традиции на православната вселенска църква задружно, както и тѣхнитѣ предшественици: светейшия цариградски архиепископъ Михаилъ Келуларий и блаженейшия български архиепископъ Левъ въ време при раздѣлението на църквитѣ въ 1054 година. Най-близкия сътрудникъ въ всички времена на светейшия цариградски архиепископъ е билъ блаженейшия архиепископъ на България или на първа Юстиниания. Интересътъ на православната вселенска църква изисква и за напредъ тѣзи двама светители да действуватъ задружно и да пазятъ вишитѣ общи църковни интереси на православната вселенска църква. Нѣма за какво да смущава Негово Светейшество цариградския архиепископъ обстоятелството, че Негово Блаженство българския или първо-юстиниановския архиепископъ има своето апостолско седалище въ Цариградъ въ своя ставропигияленъ метохъ, защото това е древенъ обичай въ православната вселенска църква, който древенъ обичай води своето начало отъ дълбока древностъ. Толкоза повече, че споредъ стеклитѣ се сега исторически обстоятелства на цариградския вселенски патриарши престолъ като се застрашава и самото негово съществуване въ Цариградъ, то и заради това изискватъ общитѣ църковни интереси на православната вселенска църква щото Негово Блаженство българския или първо-юстиниановския